

Nenopublicēts raksts

PAR TICĪBU UN SVECES LIESMU ADVENTES VAINAGĀ

Gatavojoties aizdegt otro sveci Adventes vainagā, domas raisās par un ap Ticību. Kas tad ir Ticība (*Вера*)? Sava apzinātā mūža garumā esmu meklējusi atbildes uz šo jautājumu un tagad uzdrošinos padalīties ar avīzes lasītāju.

Ir lietas, par kurām mēs esam pārliecināti (*уверены*, t.i. *у веры*, respektīvi, pie/ blakus ticībai); ir cilvēki, kuriem mēs uzticamies (*доверяем*, t.i. *до веры*, respektīvi esam pirms ticības/ticības virzienā), bet ne lietas, ne cilvēki nav Ticība (*Вера*). Man tuvs ir ievērojamā XX gadsimta teologa Paula Tilliha skaidrojums. Ticība kā galējās intereses stāvoklis, galēja ieinteresētība absolūtajā, bez nosacījumiem esošajā. Ticība kā visas cilvēka būtības virzība uz šo galējās intereses pilnīgu pieņemšanu un solījums to bezgalīgi izpildīt. Tā nav tikai emocija, griba, prāts vai kāda cita psihe sastāvdaļa. Cilvēks, kurš tic, tic viss, ar visu savu būtību kopumā. Ticība ir vairāk kā pārliecība vai uzticēšanās, lai arī satur šos elementus. Cilvēka kā garīgas būtnes esamība nav iedomājama bez Ticības, kura kā galējā interese jau ir dota, ienākot šinī pasaulē. Cilvēks, kurš noliedz Ticību, to dara citas ticības vārdā. Skeptiķis, noraidīdams jebkuru drošumu, arī ticību, izmisīgi meklē patiesību, kuru arī padara par galējo interesi, tāpat par savu ticību.

Cilvēku kā galīgu būtni (būtne, kura ienāk šinī pasaulē un aiziet no tās) sirds nemiers virza aptvert to, kas cilvēka prātam nav aptverams – tiekties pēc galējās (absolūtās) vērtības, kura pie mums atnāk simbolu veidā. Simbols – norāda uz kaut ko, kas ir ārpus tā, norāda uz jēgu (nevis uz priekšmetu); atsedz tos realitātes līmeņus, kuri, kā likums, ir paslēpti no cilvēka un nav izzināmi parastā vai zinātniskā ceļā. Arī sveces liesma virs Adventes vainaga simboliskā veidā pauž to, kas risinās dabā – dabā gaisma palēnām atgūst varu pār tumsu. Arī aizdedzot sveci, istabā ienāk gaisma. Pagaidām vēl ļoti klusa, bet ar katru Adventi spožāka. Kā šīs sveču liesmiņas palīdz jūsu sirdīs piedzimt Ticībai, ka gaisma vienmēr uzvar tumsu? Kā tas vairo jūsu ticību gaišā un labā ienākšanai dzīvē? Dzīvība taču bez gaismas nepastāv.

Īsta ticība neizslēdz eksistenciālas šaubas – šaubas, kuras atzīst nedrošuma elementa klātesamību katrā eksistenciālā patiesībā. Tādas šaubas Ticību padara dzīvu un neļauj tai pārvērsties par dogmu, kura vedina postā. Cilvēks, kurš nešaubās, var sākt ticēt galīgām vērtībām, nosaucot tās par galējām (absolūtām). Ticība elkiem, kuri ir pārejošas, galīgas vērtības (bagātība, panākumi, sociālais statuss, nācijas pārkums pār citām utt.), agri vai vēlu noved pie sabrukuma (vēsture to ne reizi vien pierādījusi), jo galīgais piedzīvo beigas

– nāvi. Svecei izdegot, pāri paliek tikai neliela parafīna peļķīte. Gaisma, ko sveces liesmiņa spēj iesēt cilvēka dvēselē, iekustinot cilvēkā mājajošo Ticību dzīvajam, tas labais, ko cilvēks izdara patiesas Ticības vadīts, tas mēdz pastāvēt neierobežoti.

Kā nenomaldīties elkdievībā, bet, veselīgi šauboties, saglabāt ticību galējām vērtībām, kuras dzīvē pastāv, neskatoties uz visiem vilinājumiem šinī laicīgajā pasaulē? Varbūt tas mirklis klusumā, aizdedzot kārtējo sveces liesmiņu vainagā, palīdzēs izvētīt patiesās vērtības sevī un katrā no mums.

Lai izdodas ceļš uz gaismu klusumā un vienatnē ar sevi, tad sastapšanās ar citiem var izvērsties pavisam citāda.

Ināra Riekstiņa
psiholoģe,
psihoterapeite eksistenciālajā terapijā